GECEYE ÇAĞRILAN IŞIĞA DÖNEMEZ

MASUMİYET KIRILINCA

HERKES BİR GÜN
YARATTIĞI CANAVARLA YÜZLEŞİR

PSİKOLOJİK GERİLİM • MİTOLOJİ

SEMİRA NUR BİLİR

Tilki Kitap

tilki
Kitap

MASUMİYET KIRILINCA
Semira Nur Bilir

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Özge Nur Çığşar
Mizanpaj: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026
ISBN: 978-625-8579-74-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MASUMİYET KIRILINCA

Semira Nur Bilir

Bu eserde yer alan olaylar, karakterler, kurumlar, kuruluşlar, mekânlar ve isimler tamamen kurgu ürünü olup gerçek kişi, kurum, kuruluş ve olaylarla doğrudan ya da dolaylı bir ilgisi yoktur. Gerçek kişi, kurum, kuruluş veya olaylarla kurulabilecek olası benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAZAR HAKKINDA

Semira Nur Bilir, Ankara doğumludur. İlk romanı "Ölümcül Bağlar," suç ağları, güç ilişkileri ve göçmen kadınların görünmezliği etrafında şekillenen uluslararası bir suç dramasıdır.

Roman, öykü, deneme ve tiyatro türlerinde metinler kaleme alan Bilir'in eserlerinde kadınlık hâlleri, sınıf farkı, bastırılmış arzular, suç ve toplumsal suskunluk öne çıkar.

"Masumiyet Kırılınca" sınıf farkını, psikolojik gerilim ve mitolojik arka plan içinde, kadın karakter merkezli bir anlatıyla işleyen yeni romanıdır.

GİRİŞ

Şehrin ışıklarının aydınlattığı odada, beyaz ipek gecelikli, kızıl dalgalı saçları beline kadar uzanan kadın, saf ketenden beyaz örtünün üstüne dizlerini kırarak oturmuştu. Örtünün sağ tarafında beyaz, sol tarafında ise siyah renkli iki mum yanıyordu. Her iki tarafı da keskin olan siyah ve beyaz saplı iki bıçak mumların önüne yerleştirilmişti. Sarı, kırmızı, mavi, yeşil ve mor renkli mumlar ise beş köşeli bir yıldız oluşturacak şekilde örtünün tam ortasına dizilmişti.

Kendi elleriyle topladığı ve bağladığı küçük süpürge otu bağı, bakır mini kazan, içinde saf su bulunan kristal bir kadeh, bakır zil, söğüt dalından yapılmış küçük bir değnek, biberiye yağıyla doldurulmuş toprak kap, kaya tuzu, tapınaktan aldığı toprak, mini çiçekler ve şekerlemeler de belli bir düzene göre yerleştirilmişti.

Kızıl saçlı kadın, gözleri kapalı şekilde yavaş ve törensel hareketlerle hafifçe öne arkaya sallanıyor, dudaklarıyla mırıldanıyordu. Bir ara gözlerini açıp sağ elini mumların üzerinden geçirdiğinde, alevlerin elinin hareket ettiği yöne doğru eğildiğini gördü. Yüzünde *yine başardım* ifadesiyle kibirli bir gülümseme belirdi.

Siyah sapı üzerinde çeşitli semboller bulunan bıçağı aldı ve önce mumları söndürdü. Ardından örtünün üstündeki nesneleri belli bir sırayla yine kendi elleriyle yaptığı ahşap sandığa yerleştirmeye başladı. En son süpürgesiyle örtüyü hava-

dan süpürdü, beş kez katladı ve sandığın en üstüne yerleştirdi. Ayağa kalktı. Gökyüzünde yeni ay belirmişti. Kadın, ritüelini ayın tam da gökyüzünde göründüğü saatte gerçekleştirmişti. Ritüelin yapıldığı odadan çıktı, kapısını kilitledi ve anahtarı boynuna astı. Arınmak için suyun altına girdi.

Bu eve taşınalı iki ay olmuştu. Ona buraya taşınmasını söylemişlerdi. O da taşınmıştı. İyice demlenen ada çayını alıp büyük evinin salonuna geçti ve camdan karşı blokta yer alan dairenin mutfağına baktı. O daire, kendi katından bir kat aşağıdaydı. Orta boylu, kumral, saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın ellerini mutfak tezgâhına dayamış, başını öne eğmiş duruyordu. Onun bu hâlini anlamaya çalıştı. Korkuyu hissetti. Kadın korkuyordu. Çaresizlik de hissetti, ama en çok umutsuzluk. Hissettiklerini bir kenara bırakıp durubilişle ne olduğunu duymaya çalıştı.

"Yol ayrımında." dedi kafasının içinde beliren ses. Devam etti: "Ya yok olacak ya da küllerinden doğacak." Kızıl saçlı kadın gülümsedi. "Her şey benim elimde." dedi, kibirle. Planı şimdiye kadar tıkır tıkır işlemişti. Evrenin bir işleyişi vardı. Sabırsız olmayacaktı. Harekete geçme zamanını ise gezegenlerin konumu belirleyecekti.

Tam pencerenin kenarından ayrılacaktı ki binanın girişinde, kadının herkesten gizlediği yakışıklı sevgilisini gördü. *Tadını çıkar* dedi içinden, sanki kadına seslenir gibi. Pencerenin kenarından ayrılmadan önce bir kez daha döndü, mutfağın ışığı altında öylece duran kadına baktı. İçinden bir cümle geçti, yavaş, derinden, fısıltıyla.

Zamanı geldiğinde her şey başlayacak.

Henüz hiçbir şey başlamamış gibi görünüyordu, fakat Nilay sabırlıydı. Güç, daima sabredenlere gelirdi.

1. Bölüm
Ankara

Bir anda alkış sesiyle kendine geldi Berrin. Hemen toparlandı ve konferans salonunu dolduran diğerleri gibi o da alkışlamaya başladı. Ön sıralarda, protokolde oturan tanıdık siluet gözünü yine ondan ayırmamıştı. Her ne kadar yanındaki diğer bürokratlarla sohbet ediyor gibi görünse de bakışları sürekli Berrin'e kayıyordu. Onaylamaz, küçümseyici bir ifadeyle dudaklarını bastırmış, başını belli belirsiz şekilde iki yana sallamıştı.

Her zamanki gibi. Hep aynı soğuk bakışlar. Mükemmeliyet takıntısı, yıllardır kızına yönelttiği tek mirastı. Üstelik sahip olduğu tek çocuk da oydu. Ve bu gerçeği, Tanrı'nın kendisine verdiği bir ceza olarak görüyordu.

Berrin geç kalmış, protokolde kendisine ayrılan yere oturamamıştı. Üstelik dışarıdaki sağanak yağmura yakalanmış, sırılsıklam olmuştu. Elbisesi çamur içindeydi, saçı başı dağılmıştı. Mecburen salonun arka tarafında, boş bulduğu ilk koltuğa oturmuştu. Ne var ki bu küçük rezalet ona içten içe bir rahatlama getirmişti. Bu hâliyle babası, onu asla protokoldeki diğer insanlarla tanıştırmaya yeltenmezdi.

Sunucu, plaket verilmek üzere nişanlısı Nedim'in adını anons ettiğinde, Berrin gözlerini babasından ayırdı ve sahneye doğru yürürken onu izledi. Sanki küçük dağları o yaratmış gibi

kasılarak ilerleyen, kısa boylu, göbekli, saçları iyice seyrelmiş ama vücudu neredeyse tamamen kılla kaplı nişanlısına tiksintiyle baktı. Ondan nefret ediyordu.

Nedim Çelik, babasının mülkiyeden arkadaşının oğluydu. Berrin'den iki yaş büyüktü ve başka bir bakanlıkta uzman ünvanıyla çalışıyordu. Beş ay önce nişanlanmışlardı. Nedim'in annesi geçen ay vefat edince, tüm protokolün katılacağı düğün için, kayınvalidesinin ölümünün üzerinden biraz zaman geçmesinin uygun olacağı düşünülmüştü. Berrin içinse o ölüm acı verici bir kayıp değil, aksine hayatının küçük bir mükâfatıydı. Hiç sevmediği kayınvalidesi, ona son bir hediye bırakmıştı: Zaman.

Konferans bitiminde babası, Nedim'e her zamanki soğukluğuyla sadece tokalaşarak veda etmiş, Berrin'i ise eve bırakmak üzere makam aracına almıştı. Arabaya biner binmez "Ne bu hâlin? Taksiye binmek aklına gelmedi mi? Bu yağmurda otobüs, minibüs nedir? Ne halt etmeye bu hâlde konferansa geldin?" diye azarlamıştı.

Berrin iki yıl önce İstanbul'a atanmıştı. Babası da o dönemde İstanbul'da görevliydi. İki odalı şık bir rezidansta oturuyorlardı ancak on gün önce babasını merkeze çekmişlerdi. Berrin de tayinini Ankara'ya aldırmak istemişti ama Nedim'in o bildik, belirsizlik içeren cümleleri yine devreye girmişti, "Biraz bekle... Belki doktorayı İstanbul'da yaparım." demişti. İstanbul'da Nedim'le yaşayacağı düşüncesi aklına geldikçe şehrin güzelliği içten içe zehre dönüşüyor, yaşam sevincini öldürüyordu.

Nişan yüzüğünü taktığı günden beri üstüne görünmez bir ağırlık çökmüştü. Midesi kaldırmıyordu nişanlısını ama kariyerini düşünüyordu. Babası gibi Nedim de kariyer haya-

tında önünü açabilecek, yükselmesini destekleyecek birisiydi. Nedim'in donanımı ve kariyer potansiyeli herkesin dilindeydi, böyle bir fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Ankara'ya, sahip olduğu tek kuzeninin düğünü için gelmişti. Lüks otelin salonunda şık giyimli erkek ve kadınlardan oluşan düğün davetlileri, sahnede hafif Batı müziği tarzında şarkı söyleyen kadının ve kemanıyla ona eşlik eden kemancının ritimlerine ayak uydurarak dans ediyorlar, alkış tutuyorlar, eğleniyorlardı.

Berrin'in düşünceleri, gelinlik giymiş amcasının kızına takılı kalmıştı. Kuzeni, sanki bir peri masalından çıkıp gelmişti. Güzelliğiyle büyüleyici, narinliğiyle neredeyse kırılacak gibiydi. Amcası, babası ve yengesi çalan müziklere alkış tutuyor; soylarından gelen bu güzeller güzeli prenseslerini hayranlıkla izliyorlardı. Berrin'in içinde bir şey, hayranlıkla kıskançlık arasında gidip geliyordu; tatlı ve acı bir şeydi bu, hazmetmesi zor.

Sonunda mutsuzluğunu yiyerek gidermeye karar verdi. Ordövr tabağını daha bitirmeden gelen kuzu incikle haşır neşir olurken, ağzı yemek dolu babasıyla göz göze geldi. Babasının yüzündeki hayranlık ifadesinin bir anda acımayla karışık tiksinmeye döndüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. Gözlerini hemen kaçırarak elindeki çatalı tabağın kenarına bıraktı. Masadakiler fark etti mi diye göz ucuyla etrafına baktı. Babaannesi uyukluyordu, annesi uzaklara dalmıştı yine. Hep öyleydi, bakar ama görmezdi. Bir tek halasıyla göz göze geldi. O görmüştü. Her zamanki yumuşaklığıyla, elini Berrin'in koluna koydu, gülümsedi ve ardından dikkatini tekrar piste çevirdi. İşte hep bu kadardı. Kimse ona açıkça kötü davranmazdı ama kimsenin umurunda olduğu da söylenemezdi. Sözde acırlardı, bazen ilgi gösterir gibi yaparlardı. Sonra unutur giderlerdi.

Ailenin göz bebeği her zaman kuzeniydi. Annesi gibi sarı saçlı, süt beyazı tenliydi. Badem gözleri, uzun kirpikleri, mükemmel hatlarıyla sanki estetik cerrahın elinden çıkma bir portreydi. Üstelik sadece güzel değil, zekiydi de. İtalyan Lisesinden mezun olmuş, ardından İtalya'da mimarlık okumuştu. Üç dil biliyordu. Damat desen Fransız Okulu mezunuydu ve o da Avrupa'da eğitimini tamamlamıştı. Yunan Adaları'nda tatildeyken tanışmışlar, tanışmalarının üzerinden bir yıl bile geçmeden evlenmeye karar vermişlerdi. Herkes mutluydu. Ailenin gururu; iyi eğitimli ve diplomat kökenli bir ailenin oğluyla evleniyordu. E, daha ne olsun?

Yediklerinden mi, içtiği şaraptan mı, yoksa bütün bu mükemmellik işkencesine maruz kalmaktan mı bilinmez midesi bulanıyordu. Yine bayılır mıydı acaba? Ne gülerdi ama! Şu masal gibi anı bayılarak mahvetse, babasının kendi kusursuzluğunun gölgesinde büyüttüğü kızının aslında ne kadar eksik olduğunu herkes görse... *Yok, yok...* diye geçirdi içinden. *Onu iyice çileden çıkarmadan, balkona çıkıp biraz hava almak en iyisi.*

Salonun kapısından sessizce çıkarken, dışarıdaki bardan kendine bir kadeh daha şarap aldı. Tam o sırada, ara sıcakları taşıyan garsonları fark etti. Tepsilerdeki tabaklara göz gezdirdi. Ani bir kararla geri dönüp tabaklardan birini el çabukluğuyla kaptı ve balkona çıktı.

Kalabalıktan uzakta, boş bir kokteyl masasına tabağını ve şarabını bıraktı. Eliyle arka arkaya lokmaları ağzına atarken, birden bir grup insanın kendisine baktığını fark etti. Muhtemelen damat tarafıydı. Yine yakalanmıştı, ağzı dolu, yanakları şiş hâlde. Gülümseyip hızlıca çiğnemeye çalıştı ama bir börek parçası boğazına takılınca öksürmeye başladı. Artık balkondaki herkes ona bakıyordu. Birkaç kez derin öksürdü. Gözleri sulandı, yanaklarından yaşlar aktı.

Ama hayır, ağlamıyordu. Daha değildi.

Her zamanki gibi olacaktı. Eve dönecek, herkesin yatmasını bekleyecek, annesinin son kez odasına girip uykuda olduğundan emin olup kapıyı kapatmasıyla kafasını yastığa gömerek sabaha kadar hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Çünkü hep böyle yapardı. Sabah olunca babaannesi gözlerine bakıp "Kızım, hep yüzüstü yatıyorsun, şişiyor gözlerin." diyecek, o da her zamanki cevabını verecekti: "Babaanne... Alışkanlık işte." Nedense kimse onun üzüleceğine, ağlayacağına pek ihtimal vermezdi. Her neyse daha bunların yaşanmasına saatler vardı.

Çantasından sigara paketini çıkardı, bir sigara yaktı. Az önce balkonda oturan grup içeri geçmiş, yerlerine başkaları gelmişti. Onlar da sigara içiyordu ama kimsenin gözü onun tarafında değildi. Her zaman görünmezdi.

Kadehini eline aldı, cam korkuluğa yaslandı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Ay incecik bir hilaldi. Gözlerini kıstı, bir süre öylece izledi. Sabah sosyal medyada gördüğü bir paylaşım geldi aklına, içeriği tam hatırlamıyordu ama "Dilek dilemeyi unutmayın." yazıyordu, onu net hatırlıyordu.

Ee madem öyle, dileyelim bari diye geçirdi içinden. Gözlerini kapattı. Ve...

"Öyle biri olsun ki hayatımda... Çok yakışıklı olsun bir kere. Kariyeri falan umurumda değil, bir işi olsun yeter. Uzun boylu, güçlü... Ve beni istesin; beni çok istesin." dedi yalnızca kendi duyabileceği bir sesle.

Evlenmeden önce bu heyecanı yaşamak istiyordu. Bir kez daha. Hayatı o kadar boş ve tekdüzeydi ki yaptığı tek gerçek çılgınlık, iki yıl önce resim ve heykel kursundan tanıdığı birkaç arkadaşıyla İngiltere'ye gitmek olmuştu. O gece herkes

uyuduğunda, doğru dürüst tanımadığı bir kızla kendini bara atmış, onlara içki ısmarlayan yabancılardan biriyle sabaha kadar süren unutulmaz bir kaçamak yaşamıştı.

Hâlbuki büyükleri hep "Ne dilediğine dikkat et!" derdi. Belki şarabın etkisi, belki içindeki acının fazlalığı. Ama o an kapandı gözleri ve kalbinden geçeni diledi gitti.

On gün sonra Orhan'la karşılaşacaktı. Karşılaştıkları gün, gökyüzünde Venüs ile Kuzey Ay Düğümü kavuşumda olacaktı. Kaderini değiştirecek biriyle karşılaşırsın derlerdi böyle zamanlarda.

Bin yıllık bir kehanet, onlar bilmese de yollarını çoktan birleştirmişti.

2. Bölüm

Bir insanın kendini anlatması zordur derler. Ben yine de deneyeceğim. Ben Meryem Berrin Karan. Mardin'de doğdum. O yıllarda babam, İçişleri Bakanlığında aktif operasyona giden bir görevdeymiş. Kırk günlük bir görevle şehir dışına gönderilmiş; anneannem, anneme "Evde tek başına kalma, Mardin'e gel, bir ay sonra birlikte döneriz." demiş; babam ise, "Hamilesin, uzun yola çıkma." diye uyarmış ama yedi aylık hamile olan annem dinlememiş ve Mardin'e anneannemin yanına gitmiş. Artık uzun yol yorgunluğundan mı yoksa babamın gittiği tehlikeli görevden duyduğu kaygıdan mı bilinmez, annem neredeyse ikimizin de ölümden döndüğü tehlikeli bir doğum yaşamış. Bir süre hastanede kalmışız. Sonra babam gelip bizi arabayla Ankara'daki evimize götürmüş.

Ve o gün bugündür babamın anneme ve ailesine olan kızgınlığı hiç dinmedi. Özellikle bayılma ataklarıma hiçbir doktor doğru düzgün bir teşhis koyamayınca, hep annemi ve ailesini suçladı. Ben büyürken annem hep üzgün, babam ise hep sinirliydi. Belki sağlıklı bir çocuk olsaydım mutlu bir aile olabilirdik, belki kardeşlerim bile olurdu, yalnız büyümek zorunda kalmazdım. Teşhis konulmamış hastalığımı bilen aileler çocuklarını bana yaklaştırmazdı. Çünkü aniden bayılınca hem çocuklar hem de anneleri korkarlardı. Bu yüzden annem beni farklı çocuk parklarına götürürdü. Her seferinde yeni bir park, beni tanımayan çocuklar. Sadece o parkta kalan arkadaşlıklar.

İşte böyle garip bir çocuklukla, önce ergenliğe sonra da yetişkinliğe girdim. Babam her konuda önümdeki yolları açtı. Aslında başarılı bir öğrenciydim. Ama üniversite sınavının son yirmi dakikasında yine bayıldım. Gözümü açtığımda annem, babam ve bir grup öğretmen başımda bekliyordu. Babamın bana o günkü bakışını hiç unutamıyorum. "Biraz daha dayansaydın ya!" der gibiydi. Kırgın, hayal kırıklığına uğramış, ama en çok da öfkeli.

Yine de yaptığım netlerle üniversiteyi kazandım. Üniversiteye başladığımda bayılma ataklarım azalmıştı. Okulu tam zamanında, uzatmadan ve iyi sayılabilecek bir ortalamayla bitirdim. Bu süreçte yabancı dilimi de geliştirdim. İyi seviyede İngilizce, orta seviyede Almanca öğrendim. Sonra sınavlara girdim ve babamın da desteğiyle Uzman Yardımcısı olarak İstanbul'a atandım.

Annem her zaman sessizdi. Hep kendi hâlinde yaşardı. Fazla konuşmaz, ev işleriyle oyalanır, sonra koltuğa oturur öylece dalıp giderdi. Uykusu gelince de sessizce kalkar, sakin adımlarla gider uyurdu. Biz hiç ailece, mutlu, kahkaha dolu bir ortamda bulunmadık. Kahkahalarla şenlenen sofralarımız olmadı. Hani o 'tipik anne krizleri' var ya, onları hiç yaşamadık. Annemin hiçbir konuda fikri olmazdı. Babam, ben, babaannem, halam ne dersek onu yapardı. Hiç sorgulamazdı. Hiç itiraz etmezdi.

Ve işte böyle bir aile ortamında ben de kendimce büyüdüm. İçimde vermek istediğim büyük bir sevgi vardı, kimsenin almak istemediği. Hiç doğru dürüst bir ilişkim olmamıştı. Geneli kısa, anlamsız, ileriye gitmeyen boş ilişkiler. Sadece üniversitede uzun bir ilişkim olmuştu ki o da beni mezuniyet günü terk etti. Demek ki aşk bile değildi aramızdaki. İlk seviştiğim erkek olarak kaldı öyle geçmişimde.

Çirkin değildim ama güzel de sayılmazdım. Kumral, 1.69 boyunda, 58 kiloydum. Abartılı makyaj yapmazdım. Bir rimel, bir ruj sadece. Hiçbir zaman iddialı, dekolteli kıyafetler de giymedim. Kendimi sergilemekten hoşlanmazdım belki de bilmiyorum. Her neyse, babam baktı ki ben evlenmeyi de beceremiyorum, kendi arkadaşlarından birinin oğluyla nişanladı beni. İtiraz bile edememiştim Nedim'den nefret ettiğim hâlde. Onunla evliliğim kâbus gibi olacaktı biliyorum. Beni, sonunda benzemekten en çok korktuğum kişiye çevirecekti: anneme.

Hâlbuki en çok annem gibi olmaktan korkuyordum. Silik, fikirsiz, iddiasız ve âşık olunmayan; mecburiyetten katlanılan, varlığına razı gelinen bir kadın. Fakat zaman geçtikçe, yavaş yavaş o yöne doğru gittiğimi hissediyordum. İyice bunalmıştım. Hem evin içindeki o sessiz baskıdan hem de içinde bulunduğum bu derin yalnızlıktan.

Aslında içten içe babama kızıyordum. Hiç sevgisini göstermemişti bana. Sadece kendi gibi başarılı bir bürokratın iyi bir kariyeri olan kızı olmam için tüm yolları açmıştı. Ve elbette, güzeller güzeli kuzenimden geri kalmamı istemiyordu. Amcam Dışişlerindeydi. Kızı da onun görev yaptığı her ülkeyi gezmiş, birkaç dil öğrenmiş, gerçekten zeki ve çok güzel bir kızdı. Ailemizin gözdesi, soyumuzun incisi...

Hayatımın tüm muhasebesini o düğünde yaptım ben. Evet deli gibi kıskanmıştım. Hele ki damadın geline gerçek bir aşkla bakmasını hiç kabullenememiştim. Kimse bana böyle bakmamıştı. O gece gökyüzüne bakarak kim olursa olsun beni çok istesin diye dilek dilemiştim. Ruhum acı, kıskançlık ve öfkeyle doluyken.

3. Bölüm
Sakarya/Karasu/Akça Köyü

Köyde düğün vardı. Köyün erkekleri meydanda toplanmıştı. Kimi oynuyor, kimi sohbet ediyor, ikramlardan atıştırıyorlardı. Gençler ise yanlarında gizlice getirdikleri alkollü içkileri kimseye fark ettirmeden meşrubatlarına katıyor, kendi hâllerinde eğleniyorlardı. Orhan da arkadaşlarıyla bir masada oturuyordu. Müziğin etkisiyle coşan köyün büyüklerinin köy meydanında kendilerini kaybedip oynamalarını kahkahalarla izliyorlardı.

O sırada Orhan'ın telefonu titredi. Telefonu cebinden çıkarırken bir yandan da pisttekileri eliyle gösterip dalga geçiyordu, gelen mesajın kimden olduğuna bakmadan ekranı açtı. Gelen fotoğrafı görür görmez panikledi ama çok geçti çünkü yanındaki köylüsü Yılmaz görüntüyü kısa bir an da olsa görmüştü. Hınzırca sırıtıp aniden elini uzatarak Orhan'ın elinden telefonu almaya çalıştığında masada bir an sessizlik oluştu.

Orhan'ın paniğini gören onlardan yaşça büyük Ersin "Hayırdır gençler?" dedi sertçe. Alkolün de etkisiyle Yılmaz alaycı bir ses ve imalı bakışlarla "Lan adama bir fotoğraf geldi, hemen sakladı telefonu. Kim bilir kim? Gizli sevgilisi midir nedir artık!" dediğinde, Orhan "Ne diyon lan? Ne gizli aşkı! Anam mesaj yazmış!" diye karşılık verdi, sesi istemeden yüksek çıkmıştı.

Masada bir anda kahkaha tufanı koptu. Ahmet, gözlerini

kısıp "Kader teyze ne zaman okuma yazma öğrendi de sana mesaj atıyor?" dedi.

Yılmaz iyice cesaretlenmişti artık. "Ne mesajı be! Fotoğraf geldi, ben gördüm. Karının biri elbisesinin düğmelerini açmış, yemenisinin ucunu parmaklarına dolamış... Sanki 'Gel söndür beni!' der gibiydi Ahmet abi."

Masadan "Oooo!" sesleri yükseldi. Arkasından da açık saçık espriler peş peşe gelmeye başladı. Orhan daha fazla dayanamayıp masadan kalktı. Kalabalıktan uzaklaşırken elini yüzüne götürdü. Yüzünün kızarıp kızarmadığını anlamaya çalıştı. Yanıyordu. O sırada telefonuna bir mesaj daha geldi. Bu seferki videoydu. Gönderen yine aynı kişiydi. Etrafını kontrol edip telefonun sesini kıstı ve videoyu açtı. Biraz önce elbisesinin düğmelerini fazlaca açıp yemenisinin ucunu parmağına dolamış hâlde fotoğrafını atan yengesi Satı, şimdi düğün alanında oynuyor, cilveli cilveli kameraya bakıp göz süzüyordu.

Yüzünde istemsiz bir gülümseme belirmişti Orhan'ın. Tam o sırada, kalabalıktan gelen kahkahalar ve bağırışları duyunca kafasını sesin geldiği tarafa çevirdi. Köylüler doğuştan zekâ geriliği olan ağabeyi Hasan'ı ortalarına almışlar, gözlerini bağlayıp onu kahkahalar eşliğinde oradan oraya itip duruyorlardı.

Orhan'ın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Bir hışımla meydana koştu. Halka oluşturmuş köy ahalisini ite kaka yarıp, abisinin gözlerindeki bağı çekip çıkardı. Kalabalık bir anda sessizleşmişti. Çünkü Orhan'ın gözlerinde parlayan öfkeyi görmüşlerdi. Babası gibi gözü kara olduğunu bilenler, neler olabileceğini sezmişti bile. Yaşlı köylülerden biri hemen araya girdi.

"Tamam oğlum, sinirlenme. Bunlar yine içmiş gizli gizli... Olay çıkmasın şimdi. Al ağabeyini de git hadi."

Orhan derin bir nefes aldı. Şimdi ya babası gibi bir anlık öfkeyle katil olacak, annesini ve aklı kıt ağabeyini bu şerefsizlerin insafına bırakacaktı ya da yutkunup, sakinleşip yoluna gidecekti. Köylüler normalde Orhan'a kolay kolay bulaşmazdı ama bu gece, alkolün etkisiyle içlerindeki çirkinlik dışarı sızmıştı.

Orhan, hiçbir şey demeden ağabeyinin kolunu tutup kalabalığın içinden çekip çıkardı. Ağabeyi boş gözlerle baktı ona ama itiraz etmedi. Meydandan hızlı adımlarla uzaklaşan kardeşinin peşinden yürüdü.

***

Orhan'ın annesi Kader düğün evinin avlusunda oturmuş, içi içini yiyerek izliyordu gelinini. Satı kendinden geçmiş gibi oynuyordu. Arada attığı şuh kahkahalar avluyu inlettiğinde herkes dönüp ona bakıyor, sonra da elleriyle ağızlarını kapatarak birbirlerinin kulaklarına eğilip konuşuyorlardı.

Köyün yaşlı kadınlarından biri, Kader'in yanındaki kadına eğildi.

"Az kalk hele."

Kadın sessizce kenara çekildi. Yaşlı kadın, Kader'in yanına oturup gözünü Satı'dan ayırmadan mırıldandı.

"Kız Kader, ne bu gelinin hâli? İstanbul'dan geldi tamam da burası köy yeri. Az kulağını çek de bir kenarda otursun. Zaten laf söz almış başını gitmiş."

Kader'in dişleri birbirine kenetlendi. İçinde bastırmaya çalıştığı öfke dalga dalga yükselse de yüzü hâlâ sabır maskesindeydi. Sesini bozmadan konuştu.

"Ne olmuş ki? Düğün değil mi burası? Cenaze var da biz

mi bilmiyoruz? O da herkes gibi oynuyor işte. Kıskanıyor millet şehirden geldi diye."

"Kız bu ne biçim oynamak böyle? Elbisesinin düğmeleri açılmış, her yeri meydanda! Hem kim kıskanacak senin gelini, nesi varmış ki?"

Kader hemen karşılık verdi. Bu defa sesi daha net ve yüksekti.

"İstanbul'da babasının apartmanı var! Parası var! Ağabeyleri var, aslan gibi sahip çıkıyorlar. Aha bu elbiseyi de büyük yengesi göndermiş! Düğün var, ne giyeceğim demiş bizim gelin. Yengesi de bunu yollamış. Bunu kıskanıyor herkes!"

"Bak Kader..." dedi yaşlı kadın, sesini biraz alçaltarak. "Bırak şimdi boş konuşmaları. Sen de biliyorsun ki köylünün dilinden düşmüyor senin gelin. Köye geldi, evlerde huzur kalmadı diyorlar. Ne zaman köye inse, kahvenin önünden kıçını sallaya sallaya geçiyormuş. Bakkala gidiyormuş, kahkahaları meydanın öbür ucundan bile duyuluyormuş. Karıların da aha burasına gelmiş artık!" derken başını hafif yana eğip eliyle çenesinin altını gösterdi. Sonra gözlerini kısmış hâlde devam etti. "Bir de neymiş, fal bakıyormuş, büyü yapıyormuş. Cinleri varmış, konuşuyormuş onlarla. Korkudan kimse yanına yanaşıp iki laf edemiyormuş. O yüzden geldim yanına. Ben korkmam öyle şeylerden."

Sesi daha da ciddileşti "Kocan hapiste. Küçük oğlun da döndü Antalya'dan. Bu kadını kulağından çekip oturtmazsan... Böyle fingirdek fingirdek gezmeye devam ederse... Laf söz çıkar, sonra kimseyi susturamazsın. Benden söylemesi!"

Lafını söyleyip yanından kalkıp giden kadının ardından bakakalan Kader aniden ayağa kalkıp avlunun ortasında hâlâ

cilveli cilveli oynayan gelininin kolundan tutup "Hadi gidiyoruz!" dedi. Satı şımarıkça "Ya niye gidiyoruz?" deyince tam ağzının payını vermek için konuşacağı sırada küçük bir kız çocuğu "Kader yenge, Orhan ağabeyim arabanın oraya gelsinler de vakitlice gidelim diyor." dedi. Satı birden "Orhan'ı bekletmeyelim anam, gidelim!" deyip neredeyse koşar adımlarla düğün evinin kapısına yönelince, Kader ne yapacağını şaşırmış hâlde arkasından bakakaldı. O akşam kesin kararını verdi; bu oğlanı ne yapıp edip evden göndermeliydi. Orhan, kışa doğru kimseye haber vermeden köye dönmüştü. Aylar boyunca günlük yevmiyeyle çalışmış, iki göz odalı köy evinde kıt kanaat geçinmeye çalışmışlardı ve neden döndüğünü de hâlâ anlatmamıştı.

***

Orhan, abisini arabanın ön koltuğuna oturtmuş, kendisi de kaputa yaslanmış sigarasını içiyordu. Satı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle neredeyse koşar adımlarla ona doğru gelirken, Orhan bir an tereddüt etti. Acaba ona doğru yürüse mi? Tam adımını atacakken annesinin sert ve hızlı adımlarla yaklaştığını fark edince vazgeçip durdu. Tüm kış boyu aynı evde, kar yolları kapatmışken tıkılıp kalmışlardı. Öpüşüp cilveleşmişlerse de Orhan kendini tutmuş, Satı'nın ısrarlarına rağmen daha ileri gitmemişti. Fakat artık ne kara kış vardı ne de bahane. Kendini zor tutuyordu. Vücudu, zihninden daha güçlü konuşmaya başlamıştı aklı "Yapma!" dese de.

Kendine hâkim olmak zorundaydı. Köyde dedikodu başlarsa, babasıyla aynı koğuşta yatan Satı'nın babası ve ondan da belalı ağabeylerinin kulağına gider diye korkuyordu. Kendinden çekincesi yoktu, sadece hapisteki babasını koruyamayacağından endişeleniyordu.

Eve dönüş yolunda kimse konuşmamış, eve girer girmez de herkes odasına çekilmişti. Ağabeyi evlendikten sonra, evin salonundaki divanda yatan Orhan o gece uyuyamamıştı. Geçmişe takılıp kalmıştı, sigarasını içerken açılan kapının sesini duydu. Yatağında doğruldu ve koridora doğru kulak kesildi. Annesi, üstünde geceliği ile koridordan çıkıp Orhan'ın yattığı salona girdi.

"Ne oldu hastalandın mı yoksa?"

"Uyku tutmadı."

Kader, yatağında doğrulan Orhan'ın yanına oturdu yüzü sıkkın hâlde. Konuya nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi.

"Niye uyuyamadın ki?"

"Oğlum bu Satı beni deli edecek. Düğünde abuk sabuk hareketler yaptı. Orospu gibi oynadı. Herkesler ayıpladı."

"Götürme bir daha o zaman!" dedi Orhan, sesi yükselmişti. Kader başını iki yana sallayarak iç geçirdi. "Gitse ne gitmese ne oğlum.! Sen gelmeden önce yaptıkları hâlâ herkesin dilinde. Taziyeye gitsek de aynı. Düğüne gitsek de. Herkes Satı'yı konuşur oldu."

Orhan kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Kader, oğluna bakarak derin bir iç çekti. Orhan, annesinin yüzündeki ifadeyi fark edince bıkkınca "Söyle ana söyle. Daha ne var?"

Kader biraz kıpırdandı, konuşmadan önce yutkundu, sözlerini tarttı.

"Bak oğlum millet seninle bu karıyı yakıştırıyor. Diyorlar ki evde bekâr oğlan var, baba hapiste, kocası da kıt akıllı. Bu oğlan genç, kadın da fingirdek. Ne engel olacak bunlara?"

Orhan, bu sözleri şaşırtıcı bir sakinlikle dinledi. Ne parladı

ne tepki gösterdi. Sadece gözlerini kaçırmadan annesine baktı. Kader'in içi ürperdi. Beklediği öfke gelmemişti ama bu sessizlik daha tehlikeliydi. İşte o anda Kader anladı. Ateşle barut yan yana durmazdı. Geliniyle küçük oğlu birbirlerinden fazla uzak kalamayacaklardı. Bu işin sonunun kötü biteceği belliydi. O gece Kader, Orhan'ı İstanbul'a gitmeye ikna edince uzun zamandır ilk kez derin ve huzurlu bir uykuya daldı.

4. Bölüm

Benim adım Orhan Akça. Sakarya'nın bir dağ köyünde çiftçilik yapan bir ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldim. Doğuştan zekâ geriliği olan ağabeyimle birlikte köyde büyüdük. Köyün çocukları küçükken bizi yalnız bulurlarsa sıkıştırıp dalga geçer, çoğu zaman da döverlerdi. Çok dayak yedik büyüyene kadar. Annem üzülürdü, babam da ama sonradan o da bizi döverdi neden karşı koymadınız diye. Üstüne de gidip çocukların aileleriyle kavga ederdi.

Gerçi ben de pek sevmezdim ağabeyimi. Annem çok çekti ondan, hem yorar hem üzerdi. Hasan, yani ağabeyim, bize hiç yardım etmezdi. Tarlada pazarda hep ben çalışırdım. Neyse ki ilkokul öğretmenimin ısrarıyla ailem beni yatılı ortaokula göndermeyi kabul etti. İlk başta annemden ayrıldığım için üzülmüştüm ama ağabeyimden uzak kaldığım için de içten içe mutluydum. Okumakta pek gözüm olmasa da eve dönmemek için sınıfta kalmamaya dikkat eder, en azından liseye gitmeme izin verecekleri kadar çalışırdım.

Ortaokul bitince, Sakarya'daki bekâr dayımın yanına yerleşip meslek lisesine yazıldım. Beni severdi aslında ama parasını alkole ve pavyonlara harcadığı için "Sen hem oku hem çalış." diyerek beni bir arkadaşının sanayideki dükkânına çırak olarak aldırdı. Lisedeki bölümüm de motordu zaten. Böylece hem çalıştım hem okudum.

Oturduğumuz mahallede, yerin altındaki bir spor salonu-

Masumiyet bir erdem değil;
yalnızca henüz kırılmamış bir camdır.

Sınıfsal kibrin vicdanı susturduğu,
yoksul kadın bedenlerinin sessizce feda edildiği
bu düzende; adaletle intikam arasındaki çizgi
nerede kaybolur?

Bir kötülüğü engellemek adına,
başka bir kötülüğü bilerek yaratmak meşru mudur?

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579741